

- http://twitter.com/nuvol_com
- <https://www.facebook.com/elnuvol>
- <https://www.youtube.com/channel/UC1W7gMVWgAQHNW4vjFJWXDA>
- https://www.instagram.com/nuvol_com/
- <https://www.pinterest.com/nuvolcom/>
- <http://www.nuvol.com/feed/>
- <http://www.vilaweb.cat/>

[eBooks \(/ebooks\)](#)
[Notícies \(/calandria/noticies/\)](#)
[Crítica \(/calandria/critica/\)](#)
[Entrevistes \(/calandria/entrevistes/\)](#)
[Opinió \(/calandria/opinio/\)](#)
[Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#)
[Calandria \(/calandria/\)](#)

[Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

Adrià Targa. L'ofici d'ocell

14.05.2015

Sebastià Perelló [\(http://www.nuvol.com/autor/sebastia-perello/\)](http://www.nuvol.com/autor/sebastia-perello/). Palma [\(http://www.nuvol.com/lloc/palma/\)](http://www.nuvol.com/lloc/palma/).

Edicions Poncianes ha publicat 'Ícar' del poeta Adrià Targa, un veritable joc de màscares que pren la forma d'una elegia, segons sosté en aquesta retrat aprofundit que en fa Sebastià Perelló. Ariana Nalda també l'ha retratat amb la seva càmera.

<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/05/Adrià-Targa-©-Ariana-Nalda.jpg>

Adrià Targa | © Ariana Nalda

Ils m'appelaient l'Obscur, et j'habitais l'éclat.

Saint-John Perse

Je tombe ainsi d'un oubli vierge aux sombres
 stupeurs d'un monde sans plus d'horizon
 ombre moi-même au promenoir des ombres.

Agostino John Sinadino

Sebastià Perelló
[\(http://www.nuvol.com/autor/sebastia-perello/\)](http://www.nuvol.com/autor/sebastia-perello/)

17 articles publicats

- + Altres articles d'aquest autor
- [Dels ulls rebecs i la vida desbocada \(http://www.nuvol.com/critica/dels-ulls-rebecs-i-la-vida-desbocada/\)](http://www.nuvol.com/critica/dels-ulls-rebecs-i-la-vida-desbocada/)
 - [Toni Catany. Menjar amb els ulls \(http://www.nuvol.com/opinio/toni-catany-menjar-amb-els-ulls/\)](http://www.nuvol.com/opinio/toni-catany-menjar-amb-els-ulls/)
 - [Lletra forana \(http://www.nuvol.com/opinio/lletra-forana/\)](http://www.nuvol.com/opinio/lletra-forana/)
 - [Escriure el trasbals. El trèmol de Biel Mesquida \(http://www.nuvol.com/noticies/escriure-el-trasbals-el-tremolo-de-biel-mesquida/\)](http://www.nuvol.com/noticies/escriure-el-trasbals-el-tremolo-de-biel-mesquida/)
 - [Qui encara alena \(http://www.nuvol.com/noticies/qui-encara-alena/\)](http://www.nuvol.com/noticies/qui-encara-alena/)

<http://www.ub.edu/cultural/en/seminars/>

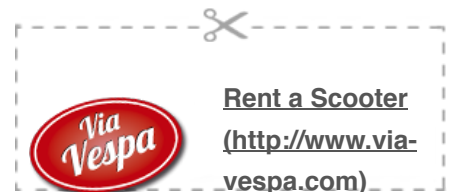
+ Llegits

- 1 «La Riera» i els límits de la mentida [\(http://www.nuvol.com/noticies/la-riera-i-els-limites-de-la-mentida/\)](http://www.nuvol.com/noticies/la-riera-i-els-limites-de-la-mentida/)
- 2 On és el Departament d'Ensenyament? [\(http://www.nuvol.com/opinio/on-es-el-departament-densenyament/\)](http://www.nuvol.com/opinio/on-es-el-departament-densenyament/)
- 3 Arquimbau reneix de les cendres (franquistes) [\(http://www.nuvol.com/noticies/arquimbau-reneix-de-les-cendres-franquistes/\)](http://www.nuvol.com/noticies/arquimbau-reneix-de-les-cendres-franquistes/)
- 4 No t'apropis a la Casa Bloc [\(http://www.nuvol.com/noticies/no-tapropis-a-la-casa-bloc/\)](http://www.nuvol.com/noticies/no-tapropis-a-la-casa-bloc/)
- 5 Discursos prehistòrics [\(http://www.nuvol.com/vinyetes/discursos-prehistorics/\)](http://www.nuvol.com/vinyetes/discursos-prehistorics/)

Quan només t'empara més desig, desig de caure i de no tocar en terra, entre l'excés i la mancança, arriba l'hora d'abandonar-te a la precipitació i al vertigen. Allà, sense cap punt de suport, només els mots t'han de sostenir i mantenir-te immòbil, amunt, enlaire, on s'aixeca el mapa del vol fix, del desig que assetja, incessant. Tu, tocat d'ala, l'amant consumit, el cos desfet, camp de batalla de l'apetit i l'avidesa. Deixar-se anar només serà posar nom a la mar, a l'espai nòmada, capbussar-se en la quietud dels blancs de la cartografia. Només distància i absència, pèrdua i dispersió. Però abans, abans de l'esclat, el poema prova de dir la carn que creix, que no té aturall, el desig que sempre borina, allò que no sap estar quiet. Una levitació. Perquè serà el poema allò que no l'ha de deixar caure. Sí, és Ícar. I aquí, a l'home ocell, li diuen David, un *skater* que llenega en els caires vius de la pirueta, just davant un museu, a la ciutat dels capgirells. Però també és aquell que el mira. I tu, lector, també surs en aquesta agitació del laberint de plomes. Sí, tu, *el voyeur*, que en el poema, justament, has vist el cel obert. Perquè el poema d'Adrià Targa, el seu *Ícar*, és l'ala que ens exposa al plaer de l'altre, al seu espadat i al seu erotisme. I no cal dir que el delit furtiu sempre és a l'envista de la indiferència de qui no sap que el miren. En aquest dèdal de miralls clandestins, Ícar és el text i és el cos. I un ritual de precipitació cap al buit. Caure emplomat, ara i aquí, és un desafiament on s'ajunten la cera fusa del present i la nostra modernitat, que cau sempre de més amunt encara. Perquè sempre som més pesats que el nostre somni, però ens empeny un desig de l'impossible.

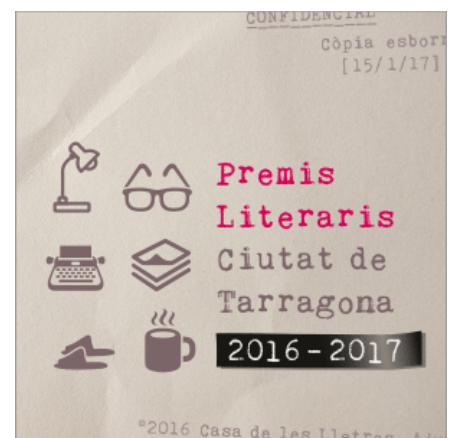
Adrià Targa també ens crea l'espai vulnerable de la infracció on serem capaços d'arrencar-nos de la nostra pell i prendre el vol més inversemblant per tal de relliscar en un miratge imprudent d'ocells eixalats. És la contradicció de sentir-se aspirat pel vertigen i el barranc, i alhora levitar en l'ansia ascencional on s'han de fondre les ales en terra de ningú. I en aquesta indecisió de no saber què fer del seu cos, cerca tatuar la veu del poema. Ícar és el poema d'un descens cap a l'interior, és una proposta èpica de qui vol fugir dels laberints més entranyats, quan la pretensió és expandir-se, fora de si. Res de replegar-se, res de grufar en la intimitat més intestina: aquí s'alça un desig d'alliberament, d'eclosió, una ruptura radical, amb l'afany de deixar-se anar en la certesa que aquest desig acabi per prendre cos. Un cos on agafar-se fort, així com el poeta prova d'abraonar-se als mots. I tocar de peus a terra. Perquè volar, no cal oblidar-ho, també vol dir anar-se'n, desaparèixer. Ícar no deixa de ser un intrús de l'aire que ha sortit de laberint, de la seva interioritat, dels seus monstres, que perfilen allò que la veu del poema vol creure que és la seva immadura, o els seus terrors, que assetgen als meandres més íntims. Perdut en l'especulació, es precipita en la pèrdua i en la follia d'un que cerca al cel allò que acaba trobant al seus peus.

- 6 [Tornem-hi, que no ha estat res](http://www.nuvol.com/opinio/tornem-hi-que-no-ha-estat-res/)
(<http://www.nuvol.com/opinio/tornem-hi-que-no-ha-estat-res/>)
- 7 [Els tripijocs del PP](http://www.nuvol.com/vinyetes/els-tripijocs-del-pp/)
(<http://www.nuvol.com/vinyetes/els-tripijocs-del-pp/>)
- 8 ["No tenim el públic que ens mereixem"](http://www.nuvol.com/noticies/no-tenim-el-public-que-el-cinema-catala-mereix/)
(<http://www.nuvol.com/noticies/no-tenim-el-public-que-el-cinema-catala-mereix/>)
- 9 [El núvol que ens desbancarà](http://www.nuvol.com/opinio/el-nuvol-que-ens-desbancara/)
(<http://www.nuvol.com/opinio/el-nuvol-que-ens-desbancara/>)
- 10 [El salt de perxa de Rajoy](http://www.nuvol.com/vinyetes/el-salt-de-perxa-de-rajoy/)
(<http://www.nuvol.com/vinyetes/el-salt-de-perxa-de-rajoy/>)

(<http://www.via-vespa.com>)

Barcelona és un vesper.
Vola per Barcelona amb
una Vespa!

(<http://www.tarragona.cat/cultura/lletres/premis-literaris/bases-1>)

<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/05/Adrià-Targa-©-Ariana-Nalda-2.jpg>

Adrià Targa | © Ariana Nalda

Adrià Targa, tot i que pot semblar que fa servir la falla al·legòrica d'Ícar com si fos una excusa, embasta el seu poema a la mal·leabilitat i a la polivalència del mite, i es broda al teixit de les traces i de les relliscades que constitueixen aquesta trama de figures del vol, d'homes audaçs del vertigen, d'àngels agosarats que cauen. Perquè aquest perfil mòbil, imprudent i atropellat, caçat al vol al bell mig de la catàstrofe, li permet repensar aquest fill desobedient de l'alta ruïna contemporània. I una concepció de l'amor més fràgil que es precipita en les escumes del present. D'altres hi podran esplugar el desig fugaç fascinat pel seu propi fracàs que ha provat de retallar en el teatre d'ombres d'aquest segle esquiú que aixeca el vol. Perquè al cap i la fi, Ícar deixarà ben poca cosa: un nom i quatre plomes. Però en aquesta volatilització, en aquest rapte sublim d'exaltació i gosadia, la figura de l'skater del Raval, que llisca en els voravius de les baranes i els bancs de la plaça del Macba, s'envela com un emblema desafiant i temerari capaç de metaforitzar el desig amorós, la recerca d'un absolut inaccessible, d'una cultura del risc, i que és hereu dels ícars dels segles XVI i XVII, per una banda, perquè representa el furor heroic, i aquella *encendida región del ardimiento* de què parlava Góngora, que ja era un deixant de l'Ícar de Desportes, i que s'afegeix al perfil que travessa els poemes de Ronsard, Tansillo, Tasso o Herrera. Però per l'altra, també se sent hereu del plany de l'Ícar de Baudelaire i les representacions del mite en el romanticisme, ben evident en la forma de figurar-se en l'estranya bellesa de la impotència humana i en les ales que no tenim, tot i que s'enginya la manera de glapir el moment més transitori i precari, i encarnar-se com el moviment que sempre cerca el més enllà. Una pirueta més. I ja ho deia el mestre: *Icare tombe, et c'est sa grandeur*. Perquè Ícar s'agermana als que cauen: Faetó, Tàntal, Ixíon o fins i tot l'àngel caigut del poema de Milton o dels versos d'Hugo. Aquest és el magnetisme de la seva temeritat. I en aquest solc, el poema de Targa no deixa de ser un text sobre el vol audaç del poeta i una meditació sobre la creació poètica i la seva espiral vertiginosa. El poema de Targa llisca des dels sentits

d'aquesta tradició i s'encara als homes assegurats de què parlava Rimbaud, i a la indiferència i la trivialitat davant l'esfondrament que sura en el *Musée de Beaux-Arts* d'Auden, quan ningú no mira Ícar. Perquè *rien ne trouble la beauté du monde*, tal com diu en un poema a partir de la mateixa pintura de Brueghel, Raïssa Maritain, ni el desig que passa inadvertit, i que serà el bessó del poema d'Adrià Targa. Aquesta és la veritable imprudència: quan el desig ja és com una mena de descuit i levita en la distracció. El veritable talent del seu poema rau a provar de copsar aquest enlairament en un instant d'equilibri indecís que desafia la representació i dir aquest moment davant allò que et deixa sense paraula, dir el pànic que sent la veu del poema en aquest destret. I gratar el poema en aquesta inadvertència per tal d'extreure'n una poètica amorosa. Ronsard afirma que *un homme fait beaucoup quand seulement il oze*, i el dilema és si serà capaç de volar endins, llançar-se a les altures que no deixen de ser la seva profunditat. Per això aquí Ícar és David, l'objecte de desig de la veu del poema, però qui cau enlluernat en l'abisme de llum, en el seu propi *désir de foudre* és la veu de dubtes que deslliura el mateix poema.

Entre l'excés i la manca. En aquesta agitació agafen sentit els versos d'Eduardo Chirinos: *sólo quien se sabe presa/del desorden se exige disciplina*. Però és el mateix poeta qui afirma que la forma ho és tot, i a la vegada res. Per això no podem adjudicar les octaves reials a una temptació emfàtica o a l'aire sinistre d'alguns clacissimes contemporanis. Sí que s'adscriu a la disposició narrativa i èpica que li adjudica la tradició, tot i que aquí el relat fa servir la veu més baixa i és una vena sinuosa que fa via davall la pell més lírica. I és el mateix to elevat que crea el discurs poètic que destruirà en el procés de constituir-se. Perquè en el poema de Targa el classicisme és una temeritat. I la revolució, tal com reclamava Maldelstam. Aquesta embriaguesa que cau inevitablement en l'alta exigència formal li permet redefinir la seva posició en el panomara poètic del present. És un fill díscol de la contemporaneïtat i el seu Ícar és una figura intempestiva i enervant de la sublimació artística. No debades llisca, impertinent, en els altars del museu més emblemàtic de l'art actual de Barcelona. Ja deia el poeta que el signe més específic de la poesia clàssica és el fet de ser percebuda no com allò que és, sinó com allò que hauria de ser. I aquest poema precisament s'esmuny en la pirueta que el perfila en l'actualitat extrema i paradoxal de no combregar amb ningú, lluny de qualsevol afany de retorn a l'ordre o de cap mena d'ànsia avantgardista. Targa para l'orella a la música que ressona davall la nostra pell. I s'abandona al vertigen d'una taula de patinar a la recerca de l'equilibri de forces contràries que cal mantenir per tal de no relliscar. I tensar el vers en el punt extàtic on l'estil és precisament aquest equilibri perfecte i fràgil entre tècnica i estètica. Per això és ben a prop de la tradició però alhora cerca l'estabilitat en el monopati. Ara bé el resultat no és un lirisme de bellesa harmònica i estil elevat del vers ben fet, ni tampoc una reversió èpica postmoderna, sinó que es desplega i s'estimba amunt en la paradoxa descentrada d'una veu fràgil que fa orfebreria en la perplexitat

i en l'estranyesa. *Jo només aspiro a retenir els dubtes*, declara per la seva banda, Adrià Targa, com si fos una mena de poètica del tempteig i de la disjuntiva. I és ara que les octaves reials llisquen i troben el sentit en la suspensió precària d'un salt d'skate. I allò que queden són els interrogants i una certesa de trobar-se fora de lloc. Si cau no cau. En posició falsa. Com aquell animal marí que es troba sobre la terra i vol volar. I un poema només és un castell de cartes en mans d'un insensat. Ben poca cosa és un poeta. Aquesta és la veritable consistència de la poesia més clàssica i allò que la fa més perdurable.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/05/Adrià-Targa-©-Ariana-Nalda-3.jpg>)

Adrià Targa | © Ariana Nalda

Ícar és una representació de l'amant que es dilapida en el vol precipitat del seu propi desig i alhora una imatge de l'escriptura poètica que no acala les ales. I ja ho diuen, al cel tot és possible i és buit. L'aire de lament que tenyeix el poema de Targa forçat ha de tenir relació amb el fet de veure en l'enlairament i la caiguda una mena d'al·legoria d'aquell que vol creure que només s'estimba en la indecisió imprudent de no deixar-se arrossegar per la passió d'estimar i alhora convoca els miratges de l'anhel i el desencant del poeta. Esventar-se en aquesta pruija. I el poema és aquest esqueix al cel que fa un que cau. Esquits, aigua i plomes. I ningú no hi ha parat esment. La vida continua i l'espectacle s'acaba. L'audàcia fusa en la despreocupació més artificiosa perquè és la màscara de la pròpia veu del poema. Perquè Adrià Targa s'alça amb una veritable poètica del desig, quan amb això volem dir alguna cosa més que una temptació que hem de satisfer. Quan som en els miralls més improbables aquesta barreja de por, estupor i gosadia. Quan, tal com diu Michaux, el *MOI n'est qu'une position d'équilibre*. Sempre provisionals, ara som el llaurador que no es fixa en aquell que s'estimba, i alhora, de cop i volta, som la carn que es desploma en la vulnerabilitat de l'amant que passa desapercbut. Acer i cotó. I el

poema presenta aquesta cinglada de voler dir la necessitat inquietant de feblesa que ens constitueix amb l'energia i la fermesa del vers exigent quan ens perfila la set més veritable.

De tot d'una aquest llibre és presenta com un cometa aspirat per la gravetat del sol. Un estel amb cua. I la cua són els primers set poemes, el material volàtil que s'ha després del cap, del centre. Així com s'acosta al seu objecte de desig compareixen com un núvol vertiginós que l'anuncien. Som al punt de partida i la concreció és extrema. Una veritable *composició de lloc*. La imatge és nítida i clara. Concreta. Som aquí: Joaquín Costa, 50. Però des del mateix poema i aquell espadat llis silencios dels miralls només ens regalen solitud, aquella solitud que ja reverberaven els miralls kavafians, tot i que reflectien una joia que aquí s'ha esfumat. Quan tu, només és això: una ombra llunyana. Però si hi ha un mirall ja no estic sol, que deia un altre. D'una poètica dels miralls al miratge del mite. Ja tenim ben definit l'itinerari del llibre. Des del primer títol i la seva capacitat d'irradiació. Però si pensaves que eres just al centre de la geografia dels fets, ben aviat te'n tems que podríem ser a Patres o a Trieste, i per ventura qualsevol ciutat portuària serviria. Perquè a part o banda, els llocs acaben perfilant aquell laberint pacient de línies que dibuixen la cara que ni els miralls més felaços poden decidir i que els mots no podran reflectir. O això diu la veu del poema. De sobte, tal com toca, tot sembla fer ull i fa servir l'escena de diluvi de Girodet, el pintor poeta per tal de fer present la catàstrofe. Un desastre pintat entre el neoclacissisme i la convulsió que vendrà després, però que no sembla, segons el parer d'alguns, aconseguir *le beau sans effort*. Targa ja ens embolica la troca amb aquesta escena histriònica (*Il est fou, Girodet*, deia el mestre David) d'un pintor provocatiu i anticonvencional que ens situa en el moment més vulnerable i terrible d'un drama. Un pintor d'altra banda que es troba en aquell punt d'equilibri precari entre la perfecció tècnica refinada i un gust extravagant i sensual pels laberints del sentit. I immediatament s'estableixen paral·lelismes amb *Icar* del nostre autor. La història d'un noi que fa skate davant el Macba i que canalitza les ànsies de la veu del poema en octaves reials. Aquest aire provocatiu d'impostura sublim que el converteix en una veritable cucavela al bell mig del panorama poètic contemporani perquè gira damunt davall les querelles entre els antics i els moderns. El mateix Girodet, ja en parlava: *le passé renaîtra pour charmer l'avenir*. I tanamateix tot es fon en una imatge de fantasmes il·lusoris. Com un camió que passa i ja només és aquell devessall que deixa escrit quan es reflecteix en moltes finestres en els marges de la nit. Dubte i fugacitat. I el poema prova de conferir una aparença de realitat a aquesta absència fugitiva i trencadissa que és l'experiència, perquè al cap i a la fi es tracta d'això: encaixar aquest desassossec en una gerra. Una poètica que es presenta com aquesta pruija entre l'amenaça permanent de retornar cap a l'informe i ser capaç per un moment de fer visible tot el que hem vist i tot el que hem gaudit. Dona'm el teu fang i te'n faré or. Aquesta és la seva fecunditat de trobar en el fang la capacitat de renovació permanent.

(<http://www.nuvol.com/wp-content/uploads/2015/05/Adrià-Targa-©-Ariana-Nalda-4.jpg>)

Adrià Targa | © Ariana Nalda

Ícar és a partir d'aquí un veritable joc de màscares i no és estrany que prengui la forma d'una elegia, si l'entendem com un esforç per tal de recuperar-se, tal com deia Rilke. Un que recobra l'àlè. Al capdavant era la forma ideal i clàssica de tractar les qüestions del jo i de representar la violència de la passió i el furor amorós. Aquest poema té no sé què de *vanitas*, que ens exposa a una figuració de la vida sense fonaments. No debades es tracta de caure emplomats i només una certa arrogància que nia en els mots ens deixa suspesos en aquell punt indecís que no ens deixarà caure fins al final del poema. Però ja no serem els mateixos. Perquè aquí s'ha exposat l'escriptura i el cos al foc del desig. Ja només es tracta de resistir. Qui parla de vèncer? Hi ha un estrany aliatge entre la lletra i la cera, una veritable tensió entre l'ansia d'inscripció i allò que s'esborra i desapareix sense que ningú no se n'hagi adonat, entre allò que perdura i aquest buf efímer que ens travessa l'ànima. I el poema tanmateix és com la cera capaç de conservar les traces del desig que ens malmena.

Perquè l'Ícar de Targa reivindica, a l'estil de Properci, un cert dret a l'excés en aquest ofici d'ocell. Al cap i a la fi, en el joc de màscares, Ícar ha baixat del Sol només per una estona i el poema de Targa és la transposició literària d'una fuga. Una fuga captiva. Discontinuitats, polifonia i contrapunts organitzen la seva arquitectura retorçada que pren la forma d'un laberint del desig. I és la narració desarticulada d'una fuga, la idea més obscura del text. I tot plegat, una mala consciència de Dèdal, que no deixa de ser un veritable heroi de l'errància. Ícar serà aquella barreja de cera i plomes, d'aquell que obre camí, pioner del cel, i serà l'artista fascinat pel seu fracàs, que el durà de cap al Sol, tal com diu el text. El poema s'ha de consumir en la seva ansia de perfecció, obra acabada, on ja no hi ha lloc per al desig, només per al repòs i la immobilitat. Però com més s'acosta precis al seu objectiu de perfecció solar, l'envesteix l'anhel de fugir, aquest afany de

ser flux i desbandada, perquè l'argúcia sempre és escapar-se, aixecar el vol. La seva poètica més esquiva. I David és Dèdal quan la veu és Ícar i en aquesta extrema mobilitat identitària compareixen els monstres més inquietos. I aquell toll que han remogut, on és reflecteix el cel, encara és un mirall més fidel que l'aigua neta. L'aigua s'aprèn de la set, diu la mestra. De la set veritable que tenim. Ardent i furiosa. I compareix aquell assedegament que ho desfà tot, una violència que s'abalança sobre la complexitat mateixa de la creació de la cultura i la seva transmissió: els mots d'un cos adolescent que ja no podràs llegir com si fos un llibre. Baudelaire parlava del *développement poétique excessif de l'homme*, quan volia definir l'embriaguesa, però aquí l'ebrietat és una eufòria sensual precisa, una voluptuositat d'arrels kavafianes, un hedonisme obscur quan ja s'han acabat les nits en què tot era nou. Com si ja hagués de conjurar un remordiment davant el temps que passa en aquest destret entre un museu i la celebració nua de la carn. Un veu que s'engorga en el mite i els llibres, quan la carn és trista, i aquella avidesa clara que perfila la simplicitat d'un cos que frueix sense trampes ni enganys. Tanta bellesa que cau inadvertida mentre tu només toques amb el dit la tela d'una pintura. Per això la veu del poema reclama un art de caure. Caure sense fer-se mal. I la inconsciència de ser només aquesta desconcertant fruïció d'un desig que s'esbrava feliç. Per això el pinta eternament suspès en el poema. I ara no em vénguis amb martingales, basta només aquesta imatge d'experiència voluptuosa ben nua. No cal escriure al teu voltant paraules de no res, com si amb això fos capaç d'esborrar el mateix poema. Però no s'acaba aquí, la visió es dissol en aquest desig tèrbol de les coses que no han passat i en una culpa rara: només en el poema, en el llibre s'han relligat els papers de l'auca. Només en l'escriptura l'esclat deixa traces, tot i saber que les coses són darrera aquesta pàgina, en el món. Perquè un poema al cap i a la fi sempre és allò que no acabes de dir. Toques de peus a terra i els versos cauen emplomats. Tancam el llibre amb la por d'haver llegit allò que passa pel cap i no pel cos. El poeta exalta el valor de la gosadia però també ens avisa contra la cobdícia i l'ambició de dir allò que no han de glapir mai els mots extrems: un nu i uns ulls. I el capgirell sinuós d'un cos que ha volat.

Etiquetes:

[Adrià Targa](http://www.nuvol.com/tag/adria-targa/) (<http://www.nuvol.com/tag/adria-targa/>) [Ariana Nalda](http://www.nuvol.com/tag/ariana-nalda/) (<http://www.nuvol.com/tag/ariana-nalda/>) [Edicions Poncianes](http://www.nuvol.com/tag/edicions-poncianes/) (<http://www.nuvol.com/tag/edicions-poncianes/>) [Sebastià Perelló](http://www.nuvol.com/tag/sebastia-perello/) (<http://www.nuvol.com/tag/sebastia-perello/>)

Subscriu-te a Núvol

Articles Destacats

(<http://www.nuvol.com/opinio/la-sola-veritat-que-ensenya-i-salva/>)